

[Hartel.]

vilde være en daarlig Iagttaget, hvis jeg ikke var i Stand til at fastslaa, hvilken Magt Musikken har til at begejstre og løfte Mennesker; med Hensyn til den kulturelle Side er vi enige, og det maa vel ogsaa erkendes, at det af Hensyn til Mandskabet i Hæren vilde have sin store Betydning, om Militærmusikken eksisterede endnu. Det er ogsaa fremhævet fra ledende sagkyndig Side, at Militærmusikken er et opdragende Element af stor Værdi inden for vor Værnemagt.

Vi er tidligere i anden Forbindelse, f. Eks. naar det drejede sig om Mandskabets Forplejning, gaaet ind for enhver Forbedring, som var rimelig, til Bedste for Mandskabet, og vi mener ogsaa her, at alt taler for, at man bør vise Mandskabet det Hensyn at genindføre Militærmusikken. Der er for mig ingen Tvivl om, at hvis der skulde være en Folkeafstemning om dette Spørgsmaal, vilde den falde ud til Gunst for Militærmusikkens Genindførelse, og at hvis der skulde være en Afstemning blandt det værnepligtige Mandskab, vilde en saadan Afstemning give ganske samme Resultat. Det er fattigt, naar Fanen skal føres frem foran det nye Mandskab, at det ikke kan ske under Ledsagelse af Musik. Den Bekostning paa ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., der kan blive Tale om, bør ikke kunne afskrække nogen. Jeg ser særlig hen til den Værdi, som denne Sag tillægges i Sønderjylland, og jeg anerkender, at Forslaget her regner med to Dirigenter og 28 Musikere for det sønderjyske Regiments, det andet Regiments Vedkommende. Det er rigtigt, og det kan faa sin store nationale Betydning. Det er beklageligt, at Fstedagens Stauning er en noget anden Mand end Hverdagens Politiker af samme Navn, thi ellers vilde denne Sag jo meget hurtigt være gennemført.

Jeg vil sige til den højtærede Minister, som stillede sig meget køligt over for dette Spørgsmaal, at det er i de mindre Ting, man gør klogt i at føje sine Modstandere, og her vilde være en saadan Lejlighed til at vise Forstaaelse, tilmed da der er mange inden for Regeringspartiernes egne Rækker, der ser ganske paa samme Maade paa dette Spørgsmaal som vi andre.

Forsvarsministeren (Alsing Andersen):

Jeg vil gerne først sige til det ærede Medlem Hr. Nørskov, at det er jo meget godt, at Partiet Venstre nu efter 6 Aars Forløb er kommet dertil, at det angrer sine Synder og vil gøre godt igen, hvad det forbrød dengang; men det er jo at slippe temmelig let over det, først i sin Tid at foreslaa, at

Pengene bruges til noget andet, til rent militære Formaal, og saa, naar det er gennemført, komme og sige, at nu er man klar til at bede om nogle Penge til en Genindførelse af det, man oprindeligt foreslog afskaffet, for at Pengene kunde bruges til noget andet og vel efter Venstres Mening ogsaa mere nyttigt. Meget Gehalt, synes jeg ikke, der er i den Maade at tage sine Standpunkter paa.

Venstres Ordfører mente, at dette var noget, vi sagtens maatte kunne have Raad til. Ja, det er som man tager det, Venstre er jo ikke altid ivrig efter nye Udgifter; det er de Konservative heller ikke. Nu er det sikkert Toner, der har en god Klang, naar de to Partier i Dag udtrykker deres Kærlighed til Militærmusikken; men det er et helt andet Spørgsmaal, om der vilde have været Penge dertil, hvis de to Partier havde faaet gennemført deres Vilje paa Skattelovgivningens Omraade, saaledes som vi har set denne Vilje manifesteret bl. a. i denne Rigsdagssamling. Begge de to Partier har jo krævet mægtige Millionbeløb tilbagebetalt til Skatteyderne, og jeg frygter i høj Grad for, at hvis de to Partier skulde have opfyldt disse Løfter om Skattelettelse og tillige gennemført visse Krav, som de har fremført paa andre Omraader, kunde det være gaaet, som det gik Venstre i 1932, at der ikke blev Penge til Militærmusikken. Naar man nu taler saa smukt her i Dag, er det dog vist rimeligt dels at minde om 1932 og dels at minde om, hvad der kunde være sket i Aar, hvis de to Partier havde kunnet gennemføre deres Skattelettelseskrav, som de har fremsat her i denne Samling.

I øvrigt sætter hele denne Sag mig ikke i nogen større Affekt, saa jeg skal ikke gaa ind i en dybere Diskussion med de ærede Forslagsstillere om selve Forslaget. Jeg er selvfølgelig villig til at drøfte Forslaget i et Udvalg, men det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Westermann trak Linien lidt for langt ud, naar han, saa vidt jeg forstod, mente, at jeg havde erklæret mig villig til, naar blot Sagen kom i Udvalg, at gaa ind for en Ordning. Saa meget kan det ærede Medlem ikke lægge i mine Ord. Jeg siger ikke dette for derved at strække Hænderne afværgende ud som Udtryk for, at jeg er bange for at tale med Forslagsstillerne om Tingene, men for at sige, at jeg synes, det ærede Medlem lagde lidt for meget i de Udtalelser, jeg fremsatte. Naar et Udvalg nedsættes, er jeg klar til at tale med de ærede Partier om Spørgsmaalet, og ikke mindst vil det være rigtigt at tale om de økonomiske Betragtninger, som